

[Helge Sander]

betaler en præmie for at opnå ret til denne ydelse.

Man bør efterhånden stille spørgsmålet, om der overhovedet er en reel begrundelse for at opretholde arbejdsløshedsforsikringssystemet, når der efterhånden ingen forskel er mellem adgangen til kontanthjælp og arbejdsløshedsdagpenge.

Med lovforslaget kan man optages i en arbejdsløshedskasse på baggrund af fremvisning af en lønseddelt, uanset om der er tale om støttet eller ustøttet beskæftigelse. Herefter skal man have været medlem af en arbejdsløshedskasse i 1 år og have 26 ugers ustøttet beskæftigelse inden for de seneste 3 år for at være dagpengeberettiget. Der er hermed tale om en lempelse, idet man reelt fjerner optagelseskravet og alene skal opfylde beskæftigelseskravet på de 26 uger, før der opnås ret til dagpenge. Dette er betydelig lettere at opfylde, da der kan samles småjob sammen over 3 år til opfyldelse af 26-ugers-beskæftigelseskravet.

De nuværende optagelseskrav er relativt svære at opfylde, da der er tale om en kort periode på 10 uger, hvor der skal præsteres 300 timers arbejde. Det, man reelt gør med forslaget, er jo at give folk lov til at komme ind i en arbejdsløshedskasse og betale kontingent uden garanti for, at de også på et tidspunkt vil opnå dagpengeret. Specielt for personer, der kommer ind i en arbejdsløshedskasse via støttet beskæftigelse, kan der meget vel være tale om rent bondefangeri. For disse vil der være en vis risiko for, at de ikke umiddelbart finder arbejde på almindelige løn- og arbejdsvilkår og dermed opnår dagpengeret – og måske lykkes det aldrig.

Det er en god idé, at arbejdsministeren nu til gengæld foreslår, at der kan fastsættes regler om, at der ikke skal betales dagpengegodtgørelse ved tidsbegrænsede ansættelser af en vis varighed. Der er ingen tvivl om, at bortfald af arbejdsgivergodtgørelse ved afskedigelse af vikarer, der i en periode har fungeret som erstatningsarbejdskraft i orlovsstillinger, vil fremme jobrotationen og hermed øge genbeskæftigelsesprocenten.

Det er nævnt, at det ikke er hensigten at fritage vikaransættelser generelt. Derfor bør arbejdsministeren nok redegøre for, hvilke andre målgrupper der tænkes omfattet af bemyndigelsen. Med andre ord er vi positivt stemt over

for sidste del af forslaget, hvorimod vi nok mener, at der er grund til at se nærmere på den første del, hvortil jeg havde de nævnte kritiske bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne spørge hr. Helge Sander som Venstres ordfører om, hvorledes det kan være bondefangeri, at et ungt menneske arbejder i et beskæftigelsesarbejde – og dermed altså arbejder – og får ret til at blive optaget i en arbejdsløshedskasse, når alle andre også kan blive det, når de har et arbejde. Jeg erindrer jo mange diskussioner, vi har haft herinde, hvor hr. Helge Sander har stået og talt om konkurrenceforvriddning i forbindelse med beskæftigelsesarbejderne. Begge argumenter – at man ikke må arbejde som beskæftigelsesarbejder, for så tager man arbejde fra andre, altså må det betragtes som et rigtigt arbejde det her, og så det, at det ikke kan være rigtigt, at folk, der har et rigtigt arbejde, ikke kan blive optaget i en arbejdsløshedskasse – kan jo ikke holde i denne sag. Man kan altså ikke argumentere på den måde, som hr. Helge Sander gør: I den ene retning, når det omhandler noget, som hr. Helge Sander er imod, og i den anden retning, når det omhandler noget, som hr. Helge Sander ikke vil have. Den går altså ikke. Man må finde ud af, hvad man mener her. Mener man, at beskæftigelsesarbejder ikke er rigtigt arbejde, hvis det er synspunktet, så er det en holdning, man kan have, men så må det hænge sammen; det kan aldrig være konkurrenceforvriddning i forhold til det, vi kalder rigtigt arbejde. Begge dele lader sig ikke gøre.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det var ordet bondefangeri, der fik mig til at reagere, for det er et ganske stærkt ord om et lovforslag, og jeg synes gerne, jeg vil spørge Venstres ordfører, om det virkelig er Venstres synspunkt, at når man som beskæftiget, som værende på arbejdsmarkedet finder det rimeligt og nødvendigt at forsikre sig, så at sige betale en præmie for senere at have en sikkerhed for en dagpengeydelse, at man så kan kalde det bondefangeri. Som jeg har forstået Venstres synspunkter, var de netop, at man skulle